

«Γιατί κρυβόσασταν από μένα;»

« α έλεγα ότι είναι αρκετά σαφές». «Όταν ο Νίκολας δεν απάντησε, η Ίζαμπελ συνέχισε πρόθυμη να καλύψει τη σιωπή.

«Απλώς εξεπλάγην από τη... στιγμή μας... Δεν περίμενα να νιώσω τόσο...»

Ο Νίκολας ξαφνικά συνειδητοποίησε πού βρίσκονταν – στη σκοτεινή σοφίτα, με τη βροχή απ' έξω να σκεπάζει κάθε άλλο ήχο, με τον μικρό χώρο, θαρρείς, να κλείνει γύρω τους. Ήταν το ιδανικό μέρος για μια ερωτική συνάντηση. Πλησίασε ένα βήμα πιο κοντά της μέχρι που απείχαν ελάχιστα εκατοστά ο ένας από τον άλλο.

«Τόση;...»

Εκείνη άφησε έναν αναστεναγμό παραίτησης.

«Τόση;...»

«Να νιώσω τόσο... έλξη για σας».

Ο Νίκολας είδε την αμηχανία που πλημμύριζε τα ρόδινα μάγουλά της.

«Είμαι βέβαιη ότι είναι μόνο κάτι περιστασιακό. Νομίζω ότι είναι καλύτερα να φύγετε. Θα βρω άλλο...»

Άπλωσε τα χέρια του... Δεν έπρεπε να τη φιλήσει. Το γνώριζε ήδη αυτό!

Αλλά η Ίζαμπελ δεν έμοιαζε με καμιά άλλη γυναίκα απ' όσες γνώριζε. Κι εκείνος λαχταρούσε να μάθει τα μυστικά της. Και πάνω από όλα την ήθελε τόσο πολύ.

Τα χείλη του σφράγισαν τα δικά της. Ήταν δική του!

Πρόλογος

Είναι αναμφισβήτητο ότι υπάρχει μια πραγματική επιδημία που εξαπλώνεται μεταξύ των νεαρών κυριών του Λονδίνου – μια τραγική πραγματικότητα που δεν καταλήγει σε κάτι άλλο παρά στο χειρότερο δυνατό σενάριο.

Αναφερόμαστε, φυσικά, στο να μείνει μια δεσποινίδα ανύπανδρη.

Με τόσες πολλές ανύπανδρες κυρίες να κυκλοφορούν στην όμορφη πόλη μας, η οποία δυστυχώς σκιάζεται από τη λαμπρή ευδαιμονία του έγγαμου βίου, δεν είναι παρά τουλάχιστον αδίκημα το ότι αυτές οι πολλά υποσχόμενες νεαρές κυρίες ίσως δεν θα έχουν ποτέ την ευκαιρία να ανθίσουν! Κι έτσι, αγαπητή αναγνώστρια, είναι προς το δημόσιο συμφέρον να συντάξουμε μια λίστα με δοκιμασμένες λύσεις οι οποίες έχει αποδειχθεί πολλές φορές ότι απλοποιούν την πιο δύσκολη αποστολή, δηλαδή την εξασφάλιση συζύγου.

*Παρουσιάζουμε ευπειθώς, λοιπόν, τα Μαθήματα
Απόκτησης Συζύγου.*

Γούνες και Μαργαριτάρια,
Ιούνιος 1823

Αρχοντικό Τάουνσεντ

Ντάνστροφτ

Γιορκσάιρ

Η λαίδη Ίζαμπελ Τάουνσεντ βρισκόταν στον φθαρμένο χώρο υποδοχής του μοναδικού σπιτιού που είχε γνωρίσει ποτέ και παρακαλούσε να σταματούσε να νιώθει εκείνο το έντονο βουητό στα αφτιά της. Έστρεψε το βλέμμα της στον γλωμό, μοχθηρό άνθρωπο που στεκόταν μπροστά της.

«Σας έχει στείλει ο πατέρας μου».

«Ακριβώς».

«Και θα θέλατε, παρακαλώ, να επαναλάβετε αυτό που είπατε;»

Σίγουρα είχε παρανοήσει τις λέξεις που είχαν βγει από το στόμα αυτού του ανεπιθύμητου επισκέπτη.

Εκείνος χαμογέλασε, η έκφρασή του έμοιαζε άδεια και δυσάρεστη.

Το στομάχι της Ίζαμπελ ανακατεύτηκε.

«Πράγματι». Η λέξη φάνηκε να αιωρείται ανάμεσά τους και το δωμάτιο φάνηκε να μικραίνει. «Είμαστε λογοδοσμένοι».

«Και λέγοντας “είμαστε”... νομίζω ότι εννοείτε...»

«Εσείς κι εγώ. Πρόκειται να παντρευτούμε».

Η Ίζαμπελ κούνησε το κεφάλι της.

«Και, με συγχωρείτε, είστε ο;...»

Ο άντρας την κοίταξε σαφώς δυσάρεστημένος με την ιδέα ότι εκείνη δεν είχε δώσει την απαιτούμενη προσοχή στο όνομά του.

«Άσπερτον. Λάιονελ Άσπερτον».

Η Ίζαμπελ προσπάθησε να κρατήσει στο μυαλό της το ανεπιθύμητο όνομα για να ξεμπερδεύει με αυτό αργότερα. Προς το παρόν, έπρεπε να ασχοληθεί με αυτόν τον άνθρωπο. Ο οποίος δεν φαινόταν να είναι και πολύ έξυπνος. Φυσικά, είχε μάθει εδώ και πολύ καιρό ότι οι άντρες τους οποίους γνώριζε ο πατέρας της σπάνια ήταν ιδιαίτερων νοητικών ικανοτήτων.

«Και πώς έχει προκύψει κάτι τέτοιο, κύριε Άσπερτον;»

«Σας κέρδισα!»

Η κοπέλα έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια της θέλοντας να παραμείνει ήρεμη. Για να κρύψει τον θυμό και την πίκρα που ένωσε στα λόγια του. Ήταν κάτι που έκανε πάντα όταν την πλήγωναν οι λέξεις.

Ύστερα ξανάνοιξε τα μάτια της και συνάντησε το ξεθωριασμένο βλέμμα του.

«Με κερδίσατε».

Δεν είχε καν την ευγένεια να προσποιηθεί ότι ένωθε αμήχανος.

«Μάλιστα! Ο πατέρας σας σας έπαιξε στα χαρτιά».

«Φυσικά! Για πόσο;» τον ρώτησε και η αναπνοή της ακούστηκε να βγαίνει κοφτή από το στήθος της.

«Για εκατό λίρες».

«Ωραία! Για μεγαλύτερο ποσό από ό,τι συνηθίζει».

Ο Άσπερτον αγνόησε τον υπαινιγμό στα λόγια της κι έκανε ένα βήμα πιο κοντά της. Το χαμόγελό του ήταν γεμάτο υπεροψία.

«Κέρδισα τον γύρο. Είστε δική μου. Σας κέρδισα νόμιμα!» της είπε απλώνοντας ένα δάχτυλο κάτω από το πιγούνι της. Η φωνή του χαμήλωσε μέχρι που ακούστηκε ψιθυριστή. «Νομίζω ότι θα το απολαύσουμε και οι δύο».

Εκείνη παρέμεινε ακίνητη προσπαθώντας να σταματήσει το τρέμουλο που πλημμύριζε το κορμί της.

«Δεν είμαι τόσο σίγουρη».

Έσκυψε και το βλέμμα της Ίζαμπελ καρφώθηκε στα χείλη του – κόκκινα και γλοιώδη. Τραβήχτηκε μακριά προσπαθώντας να διατηρήσει μια απόσταση μεταξύ τους καθώς εκείνος έλεγε: «Τότε θα πρέπει να σας πείσω διαφορετικά». Τραβήχτηκε μακριά του – της ήταν ιδιαίτερα δυσάρεστο να βρίσκεται τόσο κοντά του– και έβαλε μια παλιά φθαρμένη καρέκλα ανάμεσά τους.

Μια λάμψη φάνηκε στα μάτια του όπως την πλησίασε. Του άρεσε η αίσθηση ότι την κυνηγούσε. Η Ίζαμπελ θα έπρεπε να το σταματήσει αυτό. Τώρα. «Φοβάμαι ότι έχετε ταξιδέψει πολύ μακριά για το τίποτα, κύριε Άσπερτον. Βλέπετε, έχω ενηλικιωθεί εδώ και πολύ καιρό. Ο πατέρας μου», σταμάτησε για μια στιγμή καθώς η λέξη «πατέρας» φάνηκε τόσο ξένη στ' αφτιά της, «θα έπρεπε να το γνωρίζει πολύ καλά προτού ποντάρει σ' εμένα. Το έκανε πολλές φορές στο παρελθόν και δεν ίσχυσε ποτέ. Και σίγουρα δεν θα ισχύσει τώρα».

Εκείνος σταμάτησε να την κυνηγά γύρω από την καρέκλα και την κοίταξε απορημένος.

«Το έχει κάνει κι άλλες φορές πριν;»

«Πάρα πολλές φορές.

»Θεωρείτε ότι το να ποντάρει κάποιος την κόρη του μια φορά στα χαρτιά είναι μάλλον δίκαιο, αλλά να το κάνει πολλές φορές προσβάλλει κάπως τις ευαισθησίες σας;» τον ρώτησε.

Ο Άσπερτον αντέδρασε αμέσως.

«Φυσικά!»

Η Ίζαμπελ κοίταξε τον υποτιθέμενο αρραβωνιαστικό της με στενεμένα μάτια.

«Γιατί;»

«Επειδή ήδη γνώριζε ότι θα παραβίαζε τους κανόνες για τα στοιχήματα!»

Ο άντρας ανήκε σίγουρα στο σινάφι του πατέρα της.

«Ναι. Αυτός είναι προφανώς ο λόγος για αυτή την αδικαιολόγητη προσβολή», απάντησε ειρωνικά η Ίζαμπελ και γύρισε απότομα για να ανοίξει την πόρτα. «Φοβάμαι, κύριε Άσπερτον, ότι είστε ο έβδομος άντρας που έχει έρθει να με διεκδικήσει ως σύζυγό του».

Δεν μπόρεσε να κρύψει ένα χαμόγελο βλέποντας την έκπληξή του.

«Και, όπως φαίνεται, θα είστε και ο έβδομος άντρας που θα αφήσει το αρχοντικό Τάουνσεντ άγαμος».

Το στόμα του Άσπερτον άνοιξε και έκλεισε γρήγορα – τα σαρκώδη χείλη του θύμιζαν στην Ίζαμπελ μπακαλιάρo.

Αργά μέτρησε από μέσα της μέχρι το πέντε.

Όλοι οι επίδοξοι γαμπροί εκρήγνυντο πριν μετρήσει ως το πέντε.

«Αυτό δεν θα περάσει έτσι! Μου υποσχέθηκε μια γυναίκα! Την κόρη ενός κόμη!»

Η φωνή του, που είχε ανέβει μια οκτάβα, ακούστηκε ένρινη και βραχνή με έναν τόνο που η Ίζαμπελ είχε πάντα συσχετίσει με όλα τα άβολα και δυσάρεστα που την έδεναν με τον πατέρα της. Όχι ότι είχε δει τον πατέρα της τα τελευταία έξι χρόνια.

Σταύρωσε τα χέρια της και κοίταξε τον άντρα με την πιο ήρεμη ματιά που μπορούσε να έχει υπό τις παρούσες συνθήκες.

«Φαντάζομαι ότι υπαινίχθηκε και μια σημαντική προίκα, επίσης, ναι;»

Τα μάτια του έλαμψαν: τελικά είχε γίνει κατανοητός.

«Ακριβώς».

Σχεδόν τον λυπήθηκε. Σχεδόν.

«Δουπόν, φοβάμαι ότι δεν υπάρχει ούτε κι αυτό», του πέταξε.

Μια ρυτίδα διαγράφηκε στο μέτωπό του.

«Θα θέλατε λίγο τσάι;»

Η Ίζαμπελ απέμεινε ακίνητη να τον κοιτάζει, σαν να παρακολουθούσε τον αργό τροχό του εγκεφάλου του Άσπερτον να ολοκληρώνει την περιστροφή τους προτού εκείνος ανακοινώσει:

«Όχι! Δεν με νοιάζει το τσάι! Ήρθα να πάρω μια γυναίκα και μα τον Θεό θα φύγω με μια γυναίκα! Μαζί σας!»

Προσπαθώντας να διατηρήσει την ηρεμία της η κοπέλα αναστέναξε και είπε:

«Είχα την ελπίδα ότι δεν θα φτάναμε σ' αυτό».

Το στήθος του φούσκωσε στα λόγια της, παρανοώντας την έννοιά τους.

«Είμαι βέβαιος ότι το κάνατε. Αλλά δεν θα φύγω από αυτό το σπίτι χωρίς τη γυναίκα που μου υποσχέθηκε! Μου ανήκετε! Έχω το δικαίωμα να σας πάρω!»

Η αντίδρασή του ήταν να της ορμήσει. Πάντα το έκαναν αυτοί οι επίδοξοι μνηστήρες!

Εκείνη τραβήχτηκε στο πλάι και με τη φούρια που είχε πέρασε μέσα από την ανοιχτή πόρτα προς τον προθάλαμο.

Εκεί που τον περίμεναν οι γυναίκες.

Η Ίζαμπελ τον ακολούθησε στον προθάλαμο, κοιτάζοντάς τον να προσπαθεί να σταθεί ίσια καθώς αντιλήφθηκε τις τρεις γυναίκες που στέκονταν εκεί σαν καλά εκπαιδευμένοι στρατιώτες – ένα αμυντικό τείχος ανάμεσα σ' αυτόν και στην εξώπορτα.

Σίγουρα δεν είχε δει ποτέ πριν τέτοιες γυναίκες. Και, φυσικά, μάλλον δεν συνειδητοποιούσε ότι τα πλάσματα που έβλεπε ήταν στην πραγματικότητα τρεις γυναίκες. Η Ίζαμπελ πάντοτε πίστευε πως οι άντρες τείνουν να βλέπουν μόνο ό,τι θέλουν να δουν.

Τον παρατήρησε καθώς το βλέμμα του μετατοπίστηκε από τη μαγείρισσα στην υπεύθυνη του στάβλου και στην οικονόμο του σπιτιού.

Ο άντρας στράφηκε προς την Ίζαμπελ.

«Τι συμβαίνει εδώ;»

Η σταβλίτισσα χτύπησε το μαστίγιο στον μηρό της κι ο ήχος του δέρματος έκανε τον Άσπερτον να μαζευτεί.

«Δεν μας αρέσει να ανεβάζετε τον τόνο της φωνής σας σε μια κυρία, κύριε».

Η Ίζαμπελ πρόσεξε μια φλέβα που χτυπούσε στον λαιμό του καθώς ψέλλιζε:

«Εγώ δεν...»

«Λοιπόν, σίγουρα δεν είστε τζέντλεμαν, αν κρίνω από τον τρόπο που βγήκατε από εκείνο το δωμάτιο», είπε η μαγείρισσα δείχνοντας με τον μεγάλο πλάστη που κρατούσε προς το δωμάτιο στο οποίο συνομιλούσαν προηγουμένως ο Άσπερτον και η Ίζαμπελ.

Εκείνος έριξε μια ματιά προς το μέρος της κοπέλας κι εκείνη του απάντησε με ένα ανάλαφρο ανασήκωμα των ώμων της.

«Σίγουρα δεν έπρεπε να ορμήσετε στη λαίδη Ίζαμπελ με τέτοιο τρόπο», του πέταξε η οικονόμος βαριεστημένα. Ήταν ντυμένη σαν άντρας κι έπαιζε με την αιχμηρή άκρη ενός σπαθιού. Η Ίζαμπελ χρειάστηκε να κάνει μεγάλη προσπάθεια για να μην κοιτάξει την άδεια θήκη στον τοίχο από την οποία η οικονόμος είχε πάρει το παμπάλαιο και μάλλον σκουριασμένο σπαθί που κρατούσε.

Πραγματικά κι οι τρεις είχαν μια προδιάθεση για δράμα.

«Εγώ... δεν...»

Υπήρξε μια παρατεταμένη σιωπή, ενώ η Ίζαμπελ περίμενε τον ιδρώτα να κάνει την εμφάνισή του στο πρόσωπο του Άσπερτον. Παρακολούθησε για λίγο το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει καθώς η ανάσα του είχε επιταχυνθεί και μόνο τότε αποφάσισε να παρέμβει.

«Κύριοι! Ο κύριος Άσπερτον μόλις έφευγε», είπε και η φωνή της ακούστηκε πνιχτή. «Έτσι δεν είναι, κύριε;»

Ο άντρας έγενεφε καταφατικά γεμάτος νευρικότητα, με το βλέμμα καρφωμένο στο μαστίγιο της Κέιτ που κινιόταν κυκλικά με ρυθμικές κινήσεις.

«Ναι, ναι, μόλις έφευγα».

«Και δεν νομίζω ότι θα επιστρέψει, έτσι, κύριε;»

Για μια στιγμή σιωπή έλεσε στον χώρο. Η Κέιτ έριξε το μαστίγιο στο έδαφος και η ξαφνική κίνηση τον έβγαλε από την απάθειά του. Τέντωσε το κορμί του και τίναξε σταθερά το κεφάλι του.

«Όχι. Δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση».

Η άκρη του σπαθιού της Τζέιν χτύπησε στο μαρμάρινο πάτωμα και ο ξερός ήχος αντήχησε πιο δυνατός μέσα στον μεγάλο κενό χώρο. Τα μάτια της Ίζαμπελ διευρύνθηκαν και η φωνή της χαμήλωσε σε έναν ψίθυρο.

«Δεν πιστεύω να θέλετε να δοκιμάστε αυτό το σπαθί, κύριε...»

Ο άντρας ξερόβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό του.

«Ναι. Φυσικά. Εννοώ όχι. Δεν θα ξαναγυρίσω».

Η Ίζαμπελ χαμογέλασε τότε φιλικά.

«Έξοχα! Σας χαιρετώ, λοιπόν, τότε. Είμαι βέβαιη ότι είστε σε θέση να βρείτε την έξοδο μόνος σας, σωστά;» του είπε δείχνοντας με το χέρι την εξώπορτα πλάι στην οποία στέκονταν οι τρεις γυναίκες.

«Σας χαιρετώ».

Και με αυτό επέστρεψε στην αίθουσα υποδοχής, κλείνοντας την πόρτα σταθερά πίσω της και προχωρώντας γρήγορα προς το παράθυρο εγκαίρως για να δει εκείνη την καρικατούρα, εκείνο τον άνθρωπο που έβγαине βιαστικά από το σπίτι και σκαρφάλωνε στο άλογό του, να απομακρύνεται σαν να τον κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες της κόλασης.

Τότε μόνο άφησε μια μακριά αναπνοή.
Μόνο τότε επέτρεψε στα δάκρυα να κυλήσουν.
Ο πατέρας της την είχε παίξει στα χαρτιά.
Πάλι.

Την πρώτη φορά είχε πληγωθεί περισσότερο. Θα πίστευε κανείς ότι μέχρι τώρα θα είχε συνηθίσει αυτή τη συμπεριφορά του, αλλά η αλήθεια αυτής της συμπεριφοράς την εξέπληξε, παρ' όλα αυτά.

Ίσως όλα να ήταν διαφορετικά κάποια μέρα.

Ίσως και να μπορούσε κάποια μέρα να είναι κάποιος άλλος και όχι ο Γουέιστερλ.

Ίσως κάποια μέρα να νοιαζόταν γι' αυτή.

Ίσως κάποια μέρα να νοιαζόταν κάποιος και γι' αυτή.

Για μια στιγμή, επέτρεψε στον εαυτό της να σκεφτεί τον πατέρα της. Τον Γουέιστερλ. Τον άντρα που είχε αφήσει τα παιδιά του και τη γυναίκα του στην εξοχή και είχε πάει στο Λονδίνο για να ζήσει μιαν ανήθικη, σκανδαλώδη ζωή. Τον άντρα που ποτέ δεν είχε νοιαστεί. Ούτε όταν πέθανε η σύζυγός του. Ούτε όταν οι υπηρέτες του, που δεν επιθυμούσαν να δουλέψουν άλλη μια μέρα χωρίς αμοιβή, είχαν παραιτηθεί όλοι μαζί από τις θέσεις τους. Ούτε καν όταν η κόρη του έστειλε τη μια επιστολή μετά την άλλη ζητώντας του να επιστρέψει στο αρχοντικό Τάουνσεντ για να αποκαταστήσει την εξοχική κατοικία τουλάχιστον μέχρι ενός σημείου στην προηγούμενη κατάσταση. Κι ας το έκανε – αν όχι γι' αυτήν, τουλάχιστον για τον κληρονόμο του.

Εκείνη τη φορά που επέστρεψε...

Όχι. Δεν ήθελε να το σκέφτεται.

Ο πατέρας της.

Ο άνθρωπος που έκλεψε την ψυχή της μητέρας της.

Εκείνος που είχε στερήσει στον αδελφό της, ένα βρέφος, τον

πατέρα. Αν δεν τους είχε εγκαταλείψει, η Ίζαμπελ δεν θα είχε αναγκαστεί να αναλάβει ποτέ την ευθύνη για την περιουσία. Είχε κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να κρατήσει το σπίτι όρθιο και να υπάρχει φαγητό στο τραπέζι.

Αν και δεν ήταν ιδιαίτερα καρποφόρο, το κτήμα ήταν σε θέση να θρέψει τους κατοίκους και τους ενοικιαστές, ενώ ο πατέρας της είχε ξοδέψει και την τελευταία του πένα στις σκανδαλώδεις δραστηριότητές του.

Υπήρχε τουλάχιστον φαγητό για όλους, ενώ η κακή φήμη του Γουέιστερλ είχε αποτρέψει τους γεμάτους περιέργεια επισκέπτες από το να φτάνουν στα σκαλιά του αρχοντικού Τάουνσεντ, επιτρέποντας έτσι στην Ίζαμπελ να διευθύνει το σπίτι και τους κοιτώνες των υπαλλήλων της όπως επιθυμούσε, μακριά από τα αδιάκριτα μάτια της αριστοκρατίας.

Αυτό, όμως, δεν την εμπόδισε να επιθυμεί να ήταν όλα διαφορετικά. Να επιθυμεί ότι θα μπορούσε να έχει την ευκαιρία να είναι όπως ακριβώς όλες οι κόρες των άλλων κόμηδων. Να επιθυμεί να είχε μεγαλώσει χωρίς να έχει καμιά ευθύνη κι έγνοια στον κόσμο. Χωρίς καμιά αμφιβολία στο κεφάλι της ότι θα ερχόταν κάποτε η μέρα να λάμψει, ότι μια μέρα θα τη φλέρταραν σωστά – ότι θα βρισκόταν ένας άντρας που θα την ήθελε γι' αυτήν την ίδια και όχι σαν κάτι που είχε κερδίσει σε ένα τυχερό παιχνίδι.

Κι επιθυμούσε τόσο να μην ήταν τόσο πολύ μόνη.

Όχι ότι η επιθυμία είχε βοηθήσει ποτέ.

Η πόρτα στο δωμάτιο άνοιξε και έκλεισε ήσυχχα και η Ίζαμπελ άφησε ένα μικρό γέλακι αυτοσαρκασμού, σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάγουλά της. Τελικά, γύρισε και συνάντησε το γεμάτο κατανόηση και σοβαρότητα βλέμμα της Τζέιν.

«Δεν έπρεπε να τον απειλήσετε».

«Του άξιζε», απάντησε η οικονόμος.

Η Ίζαμπελ κούνησε το κεφάλι.

Ο Άσπερτον είχε πάρει τη θέση του πατέρα της τα τελευταία λεπτά. Τα δάκρυα απείλησαν να κυλήσουν για άλλη μια φορά, αλλά η κοπέλα τα συγκράτησε.

«Τον μισώ!» ψιθύρισε.

«Το ξέρω», είπε η οικονόμος χωρίς να κουνηθεί από τη θέση της στην πόρτα. «Αν ήταν εδώ, με χαρά θα τον σκότωνα!»

Η Τζέιν κούνησε το κεφάλι της.

«Λοιπόν, φαίνεται ότι δεν θα χρειαστεί», είπε δείχνοντας με το χέρι ένα τετράγωνο κομμάτι χαρτί που κρατούσε.

«Ίζαμπελ. Ο κόμης... είναι νεκρός».

1

Και τι αξία θα είχαν αυτά τα μαθήματα, αγαπητή αναγνώστρια, χωρίς την ύπαρξη ενός υποψήφιου γαμπρού; Ενός κυρίου για τον οποίο μελετήσατε τόσο επιμελώς πώς θα τον κατακτήσετε; Η απάντηση, φυσικά, είναι ότι θα ήταν σχεδόν άχρηστα.

Είμαστε, λοιπόν, πολύ τυχερές που η όμορφη πόλη μας μπορεί να περηφανεύεται για τους καλύτερους και τους πιο λαμπρούς, τους πιο γοητευτικούς και τους πιο αξιολάτρευτους άντρες, έναν πραγματικό θησαυρό πλούσιων, πρόθυμων εργένηδων που περιφέρονται μόνοι ψάχνοντας για σύζυγο!

Η εύρεση αυτών των γαμπρών αριστοκρατικής καταγωγής θα μπορούσε να είναι ένα δύσκολο έργο, αλλά μη φοβάστε, αγαπητή αναγνώστρια! Έχουμε αναλάβει τη δουλειά για σας – έχουμε σαρώσει την πόλη για να βρούμε όλους τους κυρίους που θα άξιζαν την πολύτιμη προσοχή σας.

*Εξετάστε, εάν θέλετε, τον πρώτο στον κατάλογο
των απολύτως διαθέσιμων τζέντλεμαν...*

Γούνες και Μαργαριτάρια,
Ιούνιος 1823

Καθώς η ξανθιά στην πόρτα τού έκλεισε το μάτι, ο λόρδος Νίκολας Σεντ Τζον ένιωσε ότι αυτή ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι.

Βυθίστηκε περισσότερο στο κάθισμά του κι έβρισε μέσα από τα δόντια του. Ποιος θα το φανταζόταν ότι ένα άρθρο γεμάτο υπερβολές σε ένα βλακώδες περιοδικό για κυρίες αρκούσε για να μετατρέψει τον θηλυκό πληθυσμό του Λονδίνου σε ένα σμάρι από ανόητες γυναίκες που τον πολιορκούσαν συνεχώς; Αρχικά, το βρήκε διασκεδαστικό – μια ευχάριστη ψυχαγωγία. Τότε άρχισαν να καταφτάνουν οι προσκλήσεις. Και όταν το ρολόι στο σπίτι του στην οδό Σεντ Τζέιμς χτύπησε δύο, η λαίδη Πόνσονμπι εισέβαλε εκεί, ισχυριζόμενη ότι είχαν να συζητήσουν κάτι – κάτι που είχε να κάνει με ένα άγαλμα που πρόσφατα εκείνος είχε αγοράσει από τη Νότια Ιταλία. Ο Νικ, όμως, γνώριζε καλύτερα. Υπήρχε μόνο ένας λόγος για τον οποία μια μοχθηρή σαν έχιδνα κυρία όπως η λαίδη Πόνσονμπι θα ερχόταν στο σπίτι ενός εργένη – και ο Νικ ήταν βέβαιος ότι ο λόρδος Πόνσονμπι δεν θα τον έβρισκε καθόλου λογικό.

Έτσι είχε δραπετεύσει, πρώτα στη Βασιλική Εταιρεία Αρχαιοτήτων, όπου είχε απομονωθεί στη βιβλιοθήκη, μακριά από οποιονδήποτε είχε ακούσει ποτέ για περιοδικά για κυρίες, πόσο μάλλον να τα έχει διαβάσει. Δυστυχώς, ο δημοσιογράφος –ο Νικ έκανε έναν μορφασμό για την καταχρηστική χρήση του όρου– είχε κάνει την έρευνά του και μέσα σε μια ώρα ο μπάτλερ είχε αναγγείλει την άφιξη τεσσάρων διαφορετικών γυναικών, διαφορετικών

τόσο σε ηλικία όσο και σε κοινωνική θέση, οι οποίες χρειάζονταν μια συμβουλή σχετικά με τα μαρμάρια αγάλματά τους – και επιμένοντας όλες ότι μόνο ο λόρδος Νίκολας θα μπορούσε να τις βοηθήσει.

Ο Νικ ρουθούνισε εκνευρισμένος πίνοντας το ποτό του. *Για μάρμαρα, δήθεν!*

Είχε πληρώσει τον λακέ πλουσιοπάροχα για τη διακριτικότητα του και έφυγε πάλι, αυτή τη φορά με λιγότερη αξιοπρέπεια, από την πίσω είσοδο της Εταιρείας μέσα από ένα στενό, βρόμικο σοκάκι. Η κατάσταση σίγουρα δεν έκανε τίποτα για να ζωηρέψει τη διάθεσή του. Κατέβασε το γείσο του καπέλου του όσο πιο χαμηλά μπορούσε για να αποφύγει να τον αναγνωρίσουν και κατευθύνθηκε προς το καταφύγιό του, την παμπ με το όνομα «Το Σκυλί και το Περιστερί», όπου είχε βυθιστεί σε μια σκοτεινή γωνία τις τελευταίες ώρες.

Ένωθε εντελώς παγιδευμένος.

Συνήθως, όταν μια πληθωρική γυναίκα των παμπ του έκανε τα γλυκά μάτια εκείνος ήταν περισσότερο από πρόθυμος να αφηθεί στα άφθονα κάλλη της, αλλά η συγκεκριμένη γυναίκα ήταν το δέκατο τέταρτο θηλυκό που του είχε ριχτεί εκείνη τη μέρα κι εκείνος είχε ήδη εκνευριστεί με την κατάσταση. Κοίταξε βλοσυρά πρώτα την κοπέλα και στη συνέχεια το ποτήρι με το ουίσκι που κρατούσε, νιώθοντας όλο και πιο εκνευρισμένος και κακοδιάθετος.

«Πρέπει να φύγω το γρηγορότερο από αυτή την αναθεματισμένη πόλη».

Το βαθύ, βροντερό γέλιο από την άλλη μεριά του τραπέζιού δεν βελτίωσε τη διάθεσή του.

«Μην αμφιβάλλετε ούτε για μια στιγμή ότι θα μπορούσα να σας βάλω σε ένα πλοίο και να σας στείλω πίσω στην Τουρκία», είπε ο Νικ με τη φωνή του να μοιάζει με μουγκρητό.

«Ελπίζω ότι δεν θα το κάνετε. Δεν θα ήθελα να χάσω την κατάληξη αυτής της διασκεδαστικής κατάστασης».

Ο σύντροφος του Νικ, ο Ντουραχάν, γύρισε και κοίταξε πάνω από τον ώμο του φίλου του. Σάρωσε χαλαρά με τα σκοτεινά μάτια του την όμορφη νεαρή γυναίκα.

«Κρίμα. Νομίζω ότι δεν θα με πρόσεχε».

«Έξυπνο κορίτσι».

«Πολύ πιθανόν απλώς να πιστεύει όλα όσα διαβάζει στα περιοδικά της». Ο Ροκ, όπως φώναζε τον Ντουραχάν, γέλασε, καθώς ο Νικ συνέχισε να μορφάζει εκνευρισμένος.

«Μα, ελάτε, Νικ, πόσο φοβερό μπορεί να είναι; Στο κάτω κάτω όλες οι γυναίκες του Λονδίνου έχουν απλώς ενημερωθεί δημοσίως ότι είστε διαθέσιμος».

Ο Νικ ήπια μια γερή γουλιά από το ποτό του καθώς θυμήθηκε τη στοίβα των προσκλήσεων που περίμεναν την επιστροφή του – καθεμιά από κάποια οικογένεια με μια άγαμη κόρη. Αφήνοντας το ποτήρι από κασσίτερο στο τραπέζι, μουρμούρισε:

«Φοβερό, πράγματι!»

«Εγώ στη θέση σας θα το εκμεταλλευόμουν. Τώρα μπορείτε να έχετε όποια γυναίκα θέλετε».

Ο Νικ κοίταξε τον φίλο του με τα σπινθηροβόλα μπλε μάτια του.

«Ήμουν μια χαρά και χωρίς το καταραμένο περιοδικό».

Η απάντηση του Ροκ ήταν ένα ακαθόριστο μουγκρητό όπως γύρισε κι έγενεψε στη νεαρή σερβιτόρα να πλησιάσει. Γρήγορη σαν βέλος που είχε φύγει από ένα τόξο, η κοπέλα έφτασε αμέσως στο τραπέζι τους. Γέρνοντας όσο πιο χαμηλά μπορούσε πάνω από τον Νικ, για να επιδείξει καλύτερα τις αφράτες καμπύλες της, είτε με έναν χαμηλό ψίθυρο:

«Κύριέ μου; Χρειάζεστε... κάτι;»

«Ναι, πράγματι», απάντησε ο Ροκ.

Το ξετσιπωτο θηλυκό κάθισε στα πόδια του Νικ κι έσκυψε ακόμα περισσότερο.

«Θα κάνω οτιδήποτε θελήσετε, αγάπη», είπε με ψιθυριστή, λάγνα φωνή, ενώ πίεξε τα στήθη της στο στέρνο του. «Οποιαδήποτε στιγμή το θελήσετε».

Εκείνος τράβηξε μακριά το χέρι της που είχε τυλιχτεί γύρω από τον λαιμό του και ψάρεψε ένα κέρμα από την τσέπη του.

«Δελεαστική προσφορά, σίγουρα», σχολίασε πιέζοντας το νόμισμα στο χέρι της και σηκώνοντάς την από τα πόδια του. «Αλλά φοβάμαι ότι το μόνο που θέλω απόψε είναι περισσότερη μπίρα. Καλύτερα να ψάξετε κάπου αλλού για συντροφιά».

Δυσαρέσκεια φάνηκε στο πρόσωπό της για ένα δευτερόλεπτο, προτού ανακατευθύνει την προσοχή της στον Ροκ. Έριξε μια γρήγορη ματιά στο πλατύ στήθος του, στο σκούρο δέρμα του και στα βαριά μπράτσα και φάνηκε να τα εκτιμά ιδιαίτερα.

«Τι λέτε για μια δοκιμή; Σε κάποια κορίτσια δεν αρέσουν οι πολύ μελαχρινοί άντρες, αλλά νομίζω ότι θα τα πάτε μια χαρά».

Ο Ροκ δεν κινήθηκε, αλλά ο Νικ πρόσεξε την ένταση στους ώμους του φίλου του όταν η κοπέλα αναφέρθηκε στην προφανή καταγωγή του.

«Καλύτερα να βρεθώ οπουδήποτε αλλού», είπε ο Τούρκος, στρέφοντας το κεφάλι του μακριά από την γκαρσόνα.

Εκνευρισμένη από τη διπλή απόρριψη εκείνη σουφρώσε τη μύτη της και χάθηκε ανάμεσα στους θαμώνες – για να φέρει κι άλλη μπίρα, ήλπισε ο Νικ. Καθώς την παρακολούθησε να διασχίζει την αίθουσα, ένωσε την έντονη προσοχή των άλλων γυναικών στην παμπ να πέφτει πάνω του.

«Μου θυμίζουν αρπακτικά αυτές οι γυναίκες».

«Τελικά νομίζω ότι ο *μπουλάν* ξέρει πώς νιώθει κάποιος όταν τον κυνηγούν».

Ο Νίκολας έκανε μια γκριμάτσα καθώς θυμήθηκε το τουρκικό όνομα και τη μακρά ιστορία που κουβαλούσε. Είχαν περάσει χρόνια από τότε που τον αποκαλούσαν *μουλάν*, όπως ήταν η λέξη για τον κυνηγό, τον ερευνητή και ιχνηλάτη. Το όνομα αυτό δεν σήμαινε τίποτα τώρα πια. Ήταν ένα απομεινάρι από την παραμονή του στην Ανατολή, όταν βρισκόταν στα βάθη της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όταν ήταν κάποιος άλλος – κάποιος χωρίς όνομα–, με μόνο μια δεξιότητα που τελικά θα προκαλούσε την πτώση του. Κατά περίεργο τρόπο, η παραμονή του στην Τουρκία είχε τελειώσει άσχημα όταν μια γυναίκα τον πρόσεξε κι εκείνος έκανε το λάθος να αφήσει τον εαυτό να πιαστεί, κυριολεκτικά, στα δίχτυα της. Είχε περάσει είκοσι δύο μέρες σε μια τουρκική φυλακή προτού διασωθεί από τον Ροκ και καταφέρει να περάσει στην Ελλάδα, όπου ορκίστηκε να βάλει τον *μουλάν* να ξεκουραστεί. Τις περισσότερες φορές ήταν χαρούμενος που το είχε κάνει... ζούσε ήρεμος στον κόσμο του Λονδίνου και ασχολιόταν με το κτήμα του και τις αρχαιότητές του. Αλλά υπήρχαν μέρες που ένιωθε λες κι έχανε κάτι από τη ζωή.

Προτιμούσε μάλλον να είναι κυνηγός παρά να τον κυνηγούν.

«Οι γυναίκες μαζεύονταν πάντα έτσι γύρω σας», επισήμανε ο Ροκ, βγάζοντας τον Νικ από τις σκέψεις του. «Απλώς σήμερα είστε λίγο πιο ευαίσθητος με αυτό το θέμα. Όχι ότι έχω καταλάβει ποτέ το ενδιαφέρον τους. Είστε κάτι σαν άσχημο...»

«Χτυπάτε κάτω από τη μέση, έτσι;»

Το πρόσωπο του Τούρκου φωτίστηκε από ένα πλατύ χαμόγελο.

«Το να χτυπηθώ μαζί σας μέσα σε μια παμπ δεν νομίζω να είναι η κατάλληλη συμπεριφορά για έναν ευγενή του είδους σας».

Ο Νικ κοίταξε τον φίλο του με στενεμένα μάτια.

«Θα το ρίσκαρα αν ήταν να εξαφανίσω αυτό το χαμόγελο από το πρόσωπό σας».

Ο Ροκ γέλασε ξανά.

«Όλο αυτό το θηλυκό ενδιαφέρον σάς έχει θολώσει το μυαλό, αν νομίζετε ότι μπορείτε να με νικήσετε».

Έσκυψε μπροστά, στηρίζοντας τα χέρια του στο τραπέζι με όλο του το βάρος.

«Πού έχει πάει η αίσθηση του χιούμορ σας; Θα το βρίσκατε εξαιρετικά διασκεδαστικό αν είχε συμβεί σ' εμένα. Ή στον αδελφό σας».

«Εντούτοις, έχει συμβεί σ' εμένα».

Ο Νικ έριξε ένα βαριεστημένο βλέμμα στην αίθουσα και βόγκηξε, καθώς η πόρτα στην παμπ άνοιξε για να μπει μέσα ένας ψηλός άντρας με σκούρα μαλλιά. Ο νεοφερμένος σταμάτησε ακριβώς στη μέση του χώρου και κοίταξε το μεγάλο πλήθος, μέχρι που τα γαλάζια μάτια του τελικά καρφώθηκαν στον Νικ. Το φρύδι του ανασηκώθηκε από ικανοποίηση, ενώ διέσχιζε το πλήθος για να βρεθεί κοντά τους.

Ο Νικ έριξε ένα βλοσυρό βλέμμα στον Ροκ.

«Νομίζω ότι αποζητάτε να επιστρέψετε στην Τουρκία. Το επιθυμείτε διακαώς».

Ο Ροκ κοίταξε πάνω από τον ώμο του φίλου του τον νεοφερμένο και χαμογέλασε.

«Θα ήταν μάλλον αγενές εκ μέρους μου να μην τον προσκαλέσω να διασκεδάσει μαζί μας».

«Αλήθεια, τι απίστευτη τύχη! Ομολογώ πως δεν είχα σκεφτεί ότι θα ήμουν σε θέση να έχω την τιμή να πλησιάσω τον πιο κατάλληλο υποψήφιο σύζυγο του Λονδίνου», ακούστηκε μια φωνή να λέει με έναν τόνο που φαινόταν καθαρά ότι το διασκεδάζε κι ο Νικ σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε τον διδυμο αδελφό του, τον Γκάμπριελ Σεντ Τζον, τον μαρκήσιο του Ράλστον.

Ο Ροκ στάθηκε και χτύπησε τον Γκάμπριελ στην πλάτη, προσκαλώντας τον στο τραπέζι τους.